

[Svend Auken]

Vi sagde i Socialdemokratiet, allerede da KVR-regeringen blev dannet, at den regering ikke egnede sig til at løse problemerne, og desværre har udviklingen givet os ret. Trods de syv års medvind er vi faktisk i en situation, hvor vi må konstatere, at den politik, vi har ført i landet, har slået fejl:

Dansk økonomi har udviklet sig til at være en dværg på lerfødder. Ingen løsning i medvind, ingen modstandskraft i modvind.

Arbejdsløsheden er ikke blevet mindre: 270.000 i år og til næste år. Og ingen politik for at skaffe flere mennesker i arbejde.

Gælden til udlandet i forhold til begyndelsen af 1982 er blevet fordoblet, og vi har den højeste gæld pr. indbygger i verden.

Væksten i dansk økonomi ligger væsentligt under andre landes. Mens vi knap nok kan nå op over ½ pct. i år, så når OECD, altså hele den vestlige verden, op på 3 pct. Når de tjener mere end 3 kr., så kan vi knap nok klare at tjene 50 øre her i landet.

Vi taber markedsandele på vigtige eksportmarkeder, og desværre må vi nu konstatere, at den forbedring af konkurrenceevnen, som arbejdsmarkedet og også partier herinde inklusive Socialdemokratiet har et væsentligt medansvar for, helt er spist op ved den opskrivning af kronen, der har fundet sted. Det bør give stof til eftertanke, når vi ser på det videre arbejde med det økonomiske og monetære samarbejde i Europa.

Også når det drejer sig om de afgørende fremtidsområder, sakker vi desværre bagefter. Dansk videnskab, forskning, højere uddannelse og teknologi er udviklingsmæssigt ikke længere på niveau med vore vigtigste konkurrenters.

Jeg tror, der er mange i Danmark, der tror, at vi her i landet befinder os et eller andet sted i midten af første division i Europa. Nej, vi er for længst rykket ned i anden division på disse områder, og vi er i nedrykningsfare, og det er farligt.

Det er også farligt, at vi med hensyn til de faglige uddannelser kan se, hvor meget der skæres ned. Det er også farligt, at vi må konstatere – ikke kun os, men også de erhvervsorganisationer, der arbejder med dette – at erhvervspolitikken i Danmark næsten er afviklet, og at de mange muligheder for utraditionelt samarbejde mellem den offentlige og den private sektor blokeres af ideologiske grunde i regeringen.

Og så fik vi i mandags regeringens indrømmelse af, at også politikken over for statsfinanserne er slået fejl, igen trods international medvind og højkonjunktur. Man anslår allerede nu underskuddet til 22 mia. kr. Det var jo, da vi vedtog finansloven, kun 20 mia. kr. Og der er ikke en uden for regeringen, der tvivler på, at vi når op til 30 mia. kr., inden året er omme.

Hvis man til det tal lægger realrenteafgiftens provenu, som jo i sin tid blev indført for at dæmpe underskuddet, så er der ingen tvivl om, at vi har et statsunderskud, der på mange måder er på niveau med det statsunderskud, man havde i begyndelsen af 1980'erne efter den værste økonomiske krise, vi har oplevet i efterkrigstiden.

Også hvad angår de menneskelige udfordringer om tryghed, sundhed og miljø, er det svært at råbe det officielle Danmark op. Vi ser utrygheden på mange måder i Danmark. Vi ser voksende sociale skel og større social udstødning. 270.000 mennesker er uden arbejde, og lige så mange er på førtidig pension.

De mange, der ikke har noget at tage sig til, fordi samfundet ikke har noget at bruge dem til, præger i stigende grad gadebilledet, og de gør det på en deprimerende måde. Det gælder ikke mindst de hjemløse. Jeg læste for nylig, at der her i København er lige så mange hjemløse som i samtlige de øvrige nordiske hovedstæder tilsammen, og at den hjemløshed først og fremmest rammer de psykisk syge.

På den baggrund er det selvfølgelig deprimerende, at regeringens uforsonlige politik over for Københavns Kommune vil gennemtvinge yderligere store nedskæringer på hele det psykiatriske behandlingsområde med det resultat, at der bliver endnu flere tusinde hjemløse sindsforstyrrede mennesker, der flakker rundt på gaderne i vores hovedstad.

Utrygheden viser sig også på boligområdet. Tvangsauktioner, menneskelige tragedier i både lejeboliger og ejerboliger hører til dagens uorden.

Vi i Socialdemokratiet er blevet bebrejdet, endda i stærke vendinger, at vi har satset så stærkt på økonomisk tryghed for almindelige husejere og lejerfamilier. Jeg mener ikke, at den anklage er rimelig. Netop trygheden for, at man kan få og bevare sin egen bolig, er noget helt grundlæggende for os alle.